

Arrest

nr. 286 858 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 22 februari 2010 toe op het Belgische grondgebied en dienden diezelfde dag verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. Omdat verzoekers geen gevolg gaven aan de oproepingen, werd de afstand van de verzoeken om internationale bescherming vastgesteld.

1.3. Verzoekers dienden op 31 maart 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1985 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 26 oktober 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 9 november 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.03.2021 werd ingediend door :

N.(...), H.(...)(R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

K.(...), D.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

Volgens voorgelegd paspoort: N.(...), D.(...)

Nationaliteit: Noord-Macedonië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden op 22.02.2010 hun eerste en enige Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Betrokkenen werden opgeroepen om zich op 12.03.2010 aan te bieden. Aangezien zij echter hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg aan hadden gegeven werd op 31.02.2010 de afstand van het VIB vastgesteld.

Betrokkenen beweren dat zij ernstige problemen hebben in hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkenen ernstige problemen hebben in hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaren dat zij samenwonen met hun zoon, de heer N.(...) K.(...) (ov: (...)), dewelke over een legaal verblijf beschikt, en diens gezin. Echter, betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties met zoon, schoondochter en kleinkind, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien valt de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en “Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan

immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon en diens gezin. Tot slot, wat betreft de bewering dat betrokkenen een sociaal en economisch welzijn hebben opgericht in de zin van art. 8 EVRM; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat zij in België daadwerkelijk een sociaal en economisch welzijn hebben opgericht zodat niet dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Verder beweren betrokkenen dat zij financieel en materieel gesteund worden door hun zoon en diens gezin, doch ook hier dient opgemerkt te worden dat betrokkenen hiervan geen bewijzen voorleggen. De loutere vermelding dat zij financieel en materieel gesteund worden door hun zoon en diens gezin volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Daarnaast verwijzen betrokkenen naar het arrest van de Raad van State nr. 73025 (dd. 09.04.1998) waarin werd bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. Hierbij dient te worden vermeld dat bij de behandeling van deze aanvraag niet beoordeeld wordt op basis omstandigheden van overmacht, maar dat buitengewone omstandigheden beoordeeld worden als omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat zij sinds enige tijd in België verblijven; de integratie van betrokkene; hun verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten; dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt, hun werkwillegheid en dat zij op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven geïntegreerd zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 oktober 2022 eveneens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan ook op 9 november 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"(...)

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: N(...), H(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Noord-Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene kwam op 22.02.2010 naar België. Uit het administratief blijkt niet dat hij sindsdien België verlaten heeft en bijgevolg is de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen minderjarige kinderen

Het gezins- en familieleven : voor betrokkene betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de eventuele familiale relaties maar louter een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zicht meedraagt.

De gezondheidstoestand : betrokkene vermeldt geen medische elementen

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Ten aanzien van verzoekster:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K(...), D(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Noord-Macedonië

volgens voorgelegd paspoort: N(...), D(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.:

Betrokkene kwam op 22.02.2010 naar België. Uit het administratief blijkt niet dat zij sindsdien België verlaten heeft en bijgevolg is de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen minderjarige kinderen

Het gezins- en familieleven : voor betrokkene betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de eventuele familiale relaties maar louter een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zicht meedraagt.

De gezondheidstoestand : betrokkene vermeldt geen medische elementen

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent hun regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing o.a. dat er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM “omdat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk zou vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM”.

Verzoekers wensen evenwel te benadrukken dat artikel 8 EVRM het niet enkel heeft over het familieleven, doch ook over het privé-leven.

Verzoekers wensen te verwijzen naar het arrest van het EHRM (EHRM. Chorfi v. België, 7 augustus 1996, § 25):

Mr. C. established real social ties in Belgium. He lived there from the age of 11, went to school there, underwent vocational training there and worked there for a number of years. He accordingly also established a private life there within the meaning of article 8, which encompasses the right for an individual to form and develop relationships with other human beings, including relationships of a professional or business nature. It follows that the applicant's deportation amounted to interference with his right to respect for his private and family life.”

Zoals uitdrukkelijk hierboven al vermeld verblijven verzoekers in België al 12 jaren(ü), zij verblijven samen met hun zoon en diens gezin.

In casu is het niet enkel zo dat verzoekers al 12 jaren in België verblijven, maar zij verblijven ook samen met hun zoon en diens gezin in ons land.

De verwerende partij houdt hier geen enkele rekening mee. Nochtans heeft het EHRM. in arrest Chorfi. België veroordeeld wegens het schenden van artikel 8 EVRM, gezien de Belgische Staat het privé-leven van de heer Chorfi niet respecteerde.

Door te stellen dat verzoekers, na 12 jaren, dienen gescheiden te worden van hun zoon en diens gezin, een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in strijd is met artikel 8 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. *In casu* werd door toedoen van de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

In hun middel beperken verzoekers zich er in wezen toe de ingeroepen buitengewone omstandigheden te herhalen zonder concreet in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Dergelijk betoog volstaat uiteraard niet om de concrete overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Verzoekers beweren dat door de gemachtigde van de staatssecretaris geen enkele rekening werd gehouden met hun privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied, terwijl hieromtrent wel degelijk uitvoerig werd gemotiveerd.

2.6. De tweede en de derde bestreden beslissing vermelden op hun beurt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

2.7. Naar aanleiding van de bevelen om het grondgebied te verlaten betwisten verzoekers nergens de pertinente vaststelling dat zij *“op 22.02.2010 naar België (kwamen)”* en dat niet blijkt dat zij *“sindsdien België verlaten (...) (hebben)”* waardoor *“de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden (is)”*. Volgens hen zijn zowel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, als de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) strijdig met artikel 8 van het EVRM.

2.8. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in België, wijzen verzoekers in hun middel op het gegeven dat zij reeds 12 jaar in België verblijven samen met hun zoon en diens gezin.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 maart 2021 het volgende hadden ingeroepen betreffende hun recht op privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM:

“(…)

Dat ten tweede verzoekers alhier samen wonen met hun zoon en zijn echtgenote en diens dochter, die de Belgische nationaliteit hebben.

Daarnaast dient gesteld te worden dat verzoekers' centrum van belangen hier in België ligt nu zij zowel materieel als financieel opgevangen worden door hun zoon en hun schoondochter. Zij hebben hun leven alhier opnieuw opgebouwd en structuur gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M..

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen. Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zo hebben zij enorme problemen in hun land van herkomst, eveneens dient gesteld dat zij alhier gedurende enige tijd verblijven, er is zeker sprake van een goede integratie, verzoekers wonen samen met hun zoon en diens echtgenote en dochter, die de Belgische nationaliteit hebben, verzoekers zullen actief op zoek gaan naar werk na het bekomen van een verblijfsvergunning,...

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoeker toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoekers de voorwaarden vervullen en zodoende bevinden zij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Dat ten derde het onwenselijk is voor verzoekers om hen terug naar het land van herkomst te sturen temeer zij hier samen wonen met hun zoon en diens echtgenote, die de Belgische nationaliteit heeft.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen ofdit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken .

Ten vierde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen.

werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst.

"In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Or. Des Etrangers 1994, n077, biz. 27), ", .. dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980". De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Verzoekers hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Bij onderhavig schrijven verzoeken mijn cliënten dan ook om een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

2.10. In de eerste bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de door verzoekers aangevoerde buitengewone omstandigheden inzake het recht op privé- en gezinsleven het volgende gesteld:

"(...)

Betrokkene verklaren dat zij samenwonen met hun zoon, de heer N.(...) K.(...) (ov: (...)), dewelke over een legaal verblijf beschikt, en diens gezin. Echter, betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties met zoon, schoondochter en kleinkind, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien valt de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon en diens gezin. Tot slot, wat betreft de bewering dat betrokkenen een sociaal en economisch welzijn hebben opgericht in de zin van art. 8 EVRM; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat zij in België daadwerkelijk een sociaal en economisch welzijn hebben opgericht zodat niet dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Verder beweren betrokkenen dat zij financieel en materieel gesteund worden door hun zoon en diens gezin, doch ook hier dient opgemerkt te worden dat betrokkenen hiervan geen bewijzen voorleggen. De loutere vermelding dat zij financieel en materieel gesteund worden door hun zoon en diens gezin volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

"(...)"

2.11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het gegeven dat verzoekers gedurende de voorbije 12 jaar in België een bepaalde, zij het beperkte mate van privé- en gezinsleven hebben opgebouwd, bezwaarlijk kan worden betwist. Er kunnen wel vraagtekens worden geplaatst bij het beschermenswaardig karakter van dit privé- en gezinsleven omdat dit integraal werd ontwikkeld in een onregelmatige verblijfssituatie. Conform de rechtspraak van het EHRM stipt de Raad

aan dat verzoekers ervan op de hoogte dienden te zijn dat het voortbestaan van hun privé- en gezinsleven van bij aanvang onzeker was omwille van de uiterst precare verblijfssituatie, waardoor het treffen van een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §108). Voorts stipt de Raad aan dat er *in casu* geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, maar van een eerste toelating, waardoor er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

2.12. Met betrekking tot het ontwikkelde privéleven van verzoekers wordt in de eerste bestreden beslissing terecht aangehaald dat verzoekers *“geen enkel bewijs voorleggen dat zij in België daadwerkelijk een sociaal en economisch welzijn hebben opgericht”*, waardoor dit niet als een beschermenswaardig privéleven kan worden gekwalificeerd. Verzoekers halen in hun middel een passage aan uit het arrest *Chorfi* van het EHRM (EHRM 7 augustus 1996, *Chorfi v. België*, §25), maar zij tonen niet aan dat hun situatie hiermee kan worden vergeleken.

Wat hun recht op gezinsleven betreft, dient te worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden in ruimere zin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoekers maakten in hun humanitaire regularisatie-aanvraag gewag van een gezinsleven met hun meerderjarige zoon en diens gezin, maar in de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen: *“Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon en diens gezin”*. De loutere bewering dat er sprake is van financiële en materiële ondersteuning, volstaat op dit punt niet: *“Verder beweren betrokkenen dat zij financieel en materieel gesteund worden door hun zoon en diens gezin, doch ook hier dient opgemerkt te worden dat betrokkenen hiervan geen bewijzen voorleggen. De loutere vermelding dat zij financieel en materieel gesteund worden door hun zoon en diens gezin volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Verzoekers tonen niet aan dat zij in hun aanvraag bepaalde omstandigheden zouden hebben ingeroepen die door de gemachtigde van de staatssecretaris over het hoofd zouden zijn gezien. Verzoekers tonen evenmin aan dat de pertinente motieven betreffende hun recht op privé- en gezinsleven, die in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen, zouden moeten worden hernomen in de tweede en de derde bestreden beslissing.

2.13. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht of dat de beslissingen niet deugdelijk zouden zijn gemotiveerd. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN